

AUTORKA BESTSELLERŮ *NEW YORK TIMES*

BRENDA NOVAK

TAJNOSTI
A LŽI

BRENDA NOVAK

TAJNOSTI A LŽI

Brenda Novak
TAJNOSTI A LŽI

PŘEKLAD

HORÁC VRCHLICKÝ

Název anglického originálu: Before We Were Strangers

Český název: Tajnosti a lži

Autorka: Brenda Novak

První vydání: Mira Books, 2018

Grafika obálky: Madgrafik

Překlad: Horác Vrchlický

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2018 by Brenda Novak, Inc.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: iStock.

Všechna práva vyhrazena.

Author photo: Micah Kandros Photography

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5684-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5685-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5686-5 (PDF)

Daně Kellyové.

Život nás někdy překvapí jenom v tom nejlepším. Mám velké štěstí, že jsem tě mohla poznat a že ses stala už navždy součástí mého života. Patříš mezi nejúžasnější, nejštědřejší a nejlaskavější lidi, jaké znám. Jsem vděčná za to, že mohu být tvou přítelkyní.

KAPITOLA 1

*Hřbitov Bayside
Queens, New York*

Sloane McBrideová už si nevzpomínala, kdy přesně se jí začalo říkat ledová královna. Mluvili tak o ní ale skoro všichni. Dokonce i ti, které považovala za své přátele, *obzvlášť* lidé z jejího nejbližšího okolí, ji popisovali jako rezervovanou mladou ženu, která si od ostatních drží odstup a nikoho si nepustí k tělu. Pokud někdy ve své blízkosti zaslechla slova jako *odtažitá* nebo *studená*, věděla s jistotou, že se mluví o ní.

V kariéře modelky jí aura ledové královny s klasicky krásnou tváří, dokonalým tělem a neuvěřitelně dlouhýma nohama pomáhala, ovšem v osobním životě tomu bylo přesně naopak. Nespočítala by, kolikrát si vyslechla, že není dost vřelá nebo že nemá žádné hluboké city. Nebyla to pravda. Téměř nikdo nechápal, že Sloane není z kamene, ale že si drží odstup záměrně.

Jak by tomu také mohli rozumět? Nikdy nemluvila o tom, čím si prošla v dětství a dospívání. Nikdy nikomu nevyprávěla, co zažila v pouhých pěti letech a co ji od té doby pronásleduje jako vlastní stín. Nechtěla na to ani myslet, natož to rozebírat s lidmi, kteří by jí beztak nevěřili. Její vzpomínky by jim připadaly přitažené za vlasy, pokud by ji rovnou nepodezírali z toho, že si vymýšlí.

Když před deseti lety, ve svých osmnácti, odešla z domu, rozhodla se staré noční můry zasunout tak hluboko, jak jen dokázala. *Musela* to udělat. Jinak by nemohla žít dál. Vždycky však v hloubi duše věděla, že jednou bude muset minulost vytáhnout na světlo. Že se jednou bude muset vrátit do malého města v Texasu, kde se narodila a kde vyrostla, aby konečně našla odpovědi na některé otázky, jež ji tížily jako velký balvan.

Musela to udělat. I kdyby ji to nakonec mělo bolet ještě víc.

Chvilé návratu přišla právě teď. Clyde po více než roce prohrál boj se zákeřnou nemocí a Sloane si neuměla představit, že by měla zůstat v New Yorku bez něj. To zkrátka nepřicházelo v úvahu. A i kdyby si to nakonec rozmyslela, tak jako tak by si musela hledat nový domov. V Hamptons už pro ni nebylo místo.

Ona se ale rozhodla odejít úplně. Rozhodla se vrátit domů a postavit se démonům schovaným v nejtemnějších hlubinách jejího nitra.

„Budeš mi chybět, Clyde,“ bolestně zašeptala a v elegantních černých šatech podřepila k jeho stále ještě otevřenému hrobu. „Ani nevíš, jak moc.“

Posledních pár měsíců už to oba čekali, ona i Clyde. Tušili, vlastně to věděli s jistotou, že konec je nevyhnutelný a že se rychle blíží.

Až příliš rychle.

Smrt byla pro Clydea nakonec vysvobozením z dlouhého, několikaměsíčního utrpení. Sloane na ni ale přesto nebyla připravená. Ztráta Clydea ji zasáhla prudce a přímo do srdce. Na smrt nejlepšího přítele se zkrátka nelze připravit, ani když *zubatá* už stojí za dveřmi a bere za kliku. Ze všech smutečních hostů, a že jich na pohřeb přišlo požehnaně, včetně Clydeovy manželky a jeho pěti dospělých dětí, pocítovala největší ztrátu nejspíš právě Sloane.

Potkali se spolu v jednom baru v Portlandu, kde po útěku z Texasu pracovala a kam Clyde přijel na pohřeb bývalé manželky. Okamžitě si padli do oka, ačkoli jí bylo sotva osmnáct a o dvacet let starší Clyde mohl být jejím otcem. Přesto v něm neviděla otce, ale opravdového přítele. Takového, na něhož se člověk může vždy a za všech okolností spolehnout.

Clyde ji vzal pod svá křídla, uvedl ji do světa modelingu a stal se jejím agentem, rádcem i důvěrníkem. Nikdy se ji nepokusil změnit, nikdy ji nenutil do ničeho, co dělat nechtěla nebo co se přičilo jejím zásadám, a nikdy ji nekritizoval. Bral ji takovou, jaká je, a ona mu za to byla vždycky vděčná.

Clyde pro ni byl něco jako pevný přístav, do kterého může vždycky připlout a zakotvit v něm, na jak dlouho potřebuje. Cítila se s ním v bezpečí.

Věděl o jejích démonech, ale nenaléhal na ni, aby o nich mluvila. Stál vždycky při ní, ale nedoloval z ní její tajemství. A ona si ho za to vážila.

Nikdy v životě nebyli nic jiného než přátelé. Nevyspali se spolu ani jednou, natož aby byli letití milenci, jak se o nich občas šušovalo. *Nikdy* nechtěli hranici přátelství překročit.

Protože ovšem Sloane před deseti lety souhlasila s Clydeovým návrhem, aby bydlela v malém domku, který byl součástí jeho panství v Hamptons na Long Islandu, téměř nikdo jim to nevěřil, a obzvláště ne členové Clydeovy rodiny, kteří byli vždycky proti tomu, aby se Sloane do domku na panství nastěhovala. Několik týdnů před Clydeovou smrtí dokonce poslali Sloane dopis s oznámením, že se sídlo bude brzy prodávat, tak aby to vzala na vědomí a začala se včas poohlížet po něčem jiném.

Sloane samozřejmě nepočítala s tím, že v Hamptons zůstane. Nic takového neměla v úmyslu. Přesto ji dopis rozladil – ne kvůli sobě, kvůli Clydeovi. Nikdy mu ho ale neukázala, protože ho

nechtěla rozrušovat a zraňovat. Přála si, aby poslední týdny a dny života prožil klidně a důstojně, bez zloby a zášti.

I proto se rozhodla, že se o něj bude starat až do samotného konce. A ačkoli to někdy bylo těžké, ani na jedinou vteřinu toho nelitovala.

Clydeova manželka i děti byly proti tomu. Navrhovaly, že najmou ošetrovatelky na dvacet čtyři hodin denně, protože samy neměly čas – nebo si ho nechtěly udělat, což nakonec vyšlo nastejno. Sloane ale prohlásila, že s ním zůstane, a neustoupila. Zrušila všechny modelingové zakázky, a zatímco Clyde sváděl marný a předem prohraný boj se zákeřnou rakovinou močového měchýře, seděla u něj, otírala mu zpocené čelo, držela ho za ruku a povídala si s ním, pokud na to měl dost sil. Vzpomínali společně na staré časy, na veselé zážitky z focení po celém světě i na klidné chvíle, kdy spolu mlčeli u krbu a těšili se ze vzájemného hlubokého přátelství.

Bez Clydea by možná Sloane stále ještě pracovala v kavárně v Portlandu. Rozhodně by se nestala slavnou a uznávanou modelkou, protože sama nikdy podobné ambice neměla. Clyde ji ale nakonec přesvědčil. Tak dlouho jí opakoval, že je krásná a má zajímavé rysy, až nakonec souhlasila s tím, že to zkusí.

Úspěch se dostavil záhy. Sloane se stala tváří značek, jako byly Prada, Gucci nebo Dolce & Gabbana, a objevila se na titulních stránkách nejprestižnějších magazínů, včetně časopisu Vogue. Teď však tahle kapitola jejího života skončila.

Nejspíš navždy.

Po Clydeově smrti jí sice k návratu do modelingu nic nebránilo, ale ona se rozhodla, že v kariéře modelky dál pokračovat nebude. Alespoň v dohledné době ne. Uvědomila si, že bez Clydea už by to nebylo ono. Přehlídková mola i focení pro lifestyleové magazíny ji přestaly lákat. Jeho nemoc a smrt všechno změnily.

Nastal čas jít dál.

Anebo – spíš – vrátit se zpátky.

Zpátky na *místo činu*, jak o Millcreeku někdy v duchu smýšlela. Dlužila to svojí dávno ztracené matce.

Případně otci a bratrovi, který stál vždycky na tátově straně. *Kdoví?* Třeba během plánovaného pátrání zjistí, že se celou dobu pletla a že její otec nemá s matčíným zmizením vůbec nic společného.

To se ale teprve ukáže.

Sloane se zvedla z dřepu a naposledy se podívala na rakev pod sebou. Smuteční hosté už se rozešli a ona tu zůstala jako poslední.

„Děkuju ti za všechno, drahý příteli,“ hlesla tiše a se staženým hrdlem zamířila směrem ven ze hřbitova, k parkovišti, kde na ni čekal její luxusní jaguar.

Když procházela kolem hloučku pozůstalých, uslyšela nesusouhlasný hlas Clydeovy nejmladší dcery Camille. Hned v tom samém okamžiku litovala, že raději nešla k autu oklikou nebo nepočkala, až všichni odjedou.

„*Museli* spolu spát,“ říkala právě Camille jednomu rodinnému příteli. „Panebože, byl jí *tak* oddaný. Vždycky jsem měla dojem, že ji táta miluje stejně jako mě nebo kohokoli z nás dětí, akorát trochu jiným způsobem.“

„*Samozřejmě* že spolu spali,“ souhlasil s Camille rodinný přítel.

Sloane byla v pokušení jim sdělit, že se pletou, že ona a Clyde spolu nejenže nespali, ale dokonce se nikdy ani nelíbili. Rychle si to však rozmyslela.

K čemu by to bylo? povzdychla si v duchu. Nevěřili tomu do teď a těžko se na tom něco změní.

Obzvlášť ne po tom, co vyšlo najevo, že jí Clyde odkázal ne zrovna bezvýznamnou část svého obrovského majetku – a to přesto, že si za deset let velmi úspěšné kariéry v modelingu přišla

Sloane na značné jmění. Teď jí kvůli dědictví Clydeovy děti nejen nevěřily, ale přímo ji nenáviděly.

Sloane se totiž rozhodla dědictví přijmout. Zprvu se jí to nezdálo vhodné, ale nakonec si vzala, co jí odkázal, protože *on* si to tak přál.

Sloane odemkla vůz a posadila se za volant. Jaguar byl rozpálený k nesnesení, a proto okamžitě otočila klíčkem v zapalování a zapnula klimatizaci. Než stačila vyjet z parkoviště, zazvonil jí v kabelce mobilní telefon.

Předčísli ukazovalo na Texas. Číslo však v kontaktech uložené neměla, což znamenalo, že nepatří Paige Pattersonové – nyní vlastně Evansové –, její nejlepší kamarádce už od školky. Paige si před pár měsíci našla Sloane na sociálních sítích a spojila se s ní. Od té doby spolu byly dávné kamarádky v občasném kontaktu, což byl také důvod, proč se Sloane po Clydeově smrti Paige svěříla, že se bude vracet do Millcreeku.

Nikdo další z jejich bývalých přátel ani rodiny o tom ale nevěděl. Aspoň v to Sloane doufala.

Pokud tedy nevolá Paige z jiného než svého telefonu, musí to být pronajímatel domu, do kterého by se měla v blízké době nastěhovat.

O domě ve španělském stylu se dvěma ložnicemi se Sloane dozvěděla před několika týdny právě od své nejlepší kamarádky. Paige se zmínila, že Hazel Woodsová, bývalá Sloanina učitelka na klavír, odchází do domova s pečovatelskou službou a její zeť Guy Prinley má v plánu její dům pronajmout.

Sloane se podívala na displej vyzvánějícího telefonu. Najednou se jí do srdce vkradl strach.

Opravdu to chci udělat? Vážně se tam chci vrátit? Nebylo by lepší nechat minulost spát? Nebo aspoň odložit pátrání na později?

Ne, odpověděla si vzápětí. Nebudu nic odkládat. Musím znát pravdu. Musím ji znát.

Zhluboka se nadechla a klepla prstem na ikonku s telefonem.
„Haló?“

„Slečna McBrideová?“

„Ano, to jsem já. Kdo volá?“

„Tady je Guy Prinley.“

Tak jsem to odhadla dobře, blesklo jí hlavou. Zet' Hazel Woodsově. Co může chtít?

„Co pro vás mohu udělat, pane Prinley?“ zeptala se nahlas.
„Jestli voláte kvůli nájemnému na dva měsíce dopředu a kauci, peníze jsem vám poslala včera přes PayPal. Už byste je měl mít.“

„Peníze přišly v pořádku,“ odpověděl Guy Prinley.

„Fajn. V tom případě –“

Nenechal ji domluvit. „Volám vám proto, že jsem vám právě poslal celou částku zpátky, slečno McBrideová.“

Sloane otevřela ústa překvapením. Koutkem oka si zároveň všimla, že Clydeova rodina stojící opodál se dívá směrem k ní.

„P-prosím?“ opáčila konečně. „Jak to myslíte, že jste mi celou částku poslal zpátky?“

„Nemohu vám dům pronajmout. Moje žena už ho slíbila někomu jinému. Je mi líto.“

Sloane se zabořila hlouběji do koženého sedadla. „To přece nemůžete, pane Prinley,“ zdůraznila. „Podepsala jsem nájemní smlouvu a zaplatila jsem nájem. Smlouva vám musela přijít mailem.“

„Jo, to přišla, ale...“ Guy Prinley si odkašlal. „Podívejte se, slečno McBrideová, nevím, co k tomu dál říct. Nemůžu vám dům pronajmout.“

„Už jste to přece udělal!“

„Podepsala jste smlouvu teprve včera. Nemáte v domě ani žádné věci. Tak snad pro vás nebude problém najít si něco jiného.“

„Takhle nemůžete jednat.“

„Vlastně ani nevím,“ dodal Guy Prinley, „jestli jsou tyhle elektronické smlouvy právně závazné.“

„Samozřejmě že jsou právně závazné, pane Prinley,“ zdůraznila Sloane ostře. „A já si nehodlám hledat něco jiného.“

„Budete muset.“

„Mohl byste mi říct, o co přesně se tady jedná? Tohle nedává žádný smysl.“

„Už budu muset končit,“ oznámil jí Guy Prinley, aniž odpověděl na její otázku. Než Sloane stačila zareagovat, zavěsil.

Sloane položila telefon do klína. Všechno v ní vřelo. Za jiných okolností by panu Prinleymu nejspíš zavolala zpátky, a co by mu řekla, to by si za rámeček rozhodně nedal. Dnes ale neměla sílu to dál řešit. Proboha, právě přece pohřbila svého nejlepšího přítele!

Byla zoufalá. Jak seděla v autě, s dlaní přitisknutou na čelo, nevšimla si, že opodál stojící členové Clydeovy rodiny ji pořád ještě pozorují. Neuhnuli pohledy, ani když se na ně dlouze a se vzdorovitým výrazem ve tváři zadívala. Bezostyšně ji hypnotizovali očima, jako kdyby se ji snažili ze hřbitova vypudit. Což nejspíš také dělali.

„No jo, sakra,“ zaklela Sloane otráveně. „Vždyť už jedu. Abyste se nezbláznili.“

Nastartovala, vycouvala z parkovacího místa a pomalu se rozjela pryč. Když Clydeova rodina konečně zmizela ze zpětného zrcátka jejího jaguaru, zastavila u obrubníku a našla v telefonu číslo Paige Evansové.

Paige přijala hovor téměř okamžitě, jako kdyby na něj čekala.

„Ahoj,“ pozdravila vesele. „Už jsi v Millcreeku?“

„Ještě ne,“ odpověděla Sloane.

„Kde jsi?“

„Pořád v New Yorku.“

„Takže dorazíš o víkendu?“

„Tak rychle to rozhodně do Texasu nestihnu. Chtěla jsem přijet přibližně za deset dní. Jenomže...“ povzdychla si Sloane, „možná mi to potrvá ještě mnohem déle.“

„Jak dlouho?“ vyzvídala Paige.

„Těžko říct. Několik týdnů.“

Kdoví jestli, dodala v duchu.

„Stalo se něco?“ opáčila Paige nechápavě. „Rozmyslela sis to a zůstaneš v New Yorku? Vždyť už sis tady pronajala dům, Sloane.“

„V tom je právě ten problém, Paige,“ vysvětlovala Sloane. „Pronajala jsem si dům s předstihem, abych si do něj mohla poslat nábytek a všechny svoje věci, než do Millcreeku dorazím. Dokonce jsem zaplatila dva nájemy a na zítra mám objednanou stěhovací firmu, aby začala připravovat věci na odvoz. Akorát že není kam je odvézt.“

„Jak to, že ne?“

„Zrovna mi volal chlápek, který mi dům pronajal. Prý smlouvu ruší.“

„Co prosím?“ podivila se Paige.

„No jo,“ zamumlala Sloane, která tomu pořád nemohla uvěřit. „Už je to tak. Musím tedy říct, že to byl hodně *divný* rozhovor.“

„Jak divný?“

„No... Jednoduše mi oznámil, že mi dům nemůže pronajmout, protože ho jeho žena už slíbila někomu jinému. Takže já mám smůlu.“

„Počkej, Sloane, to se mi nějak nezdá. Jak mohla jeho žena slíbit dům někomu jinému, když ty jsi už podepsala smlouvu a zaplatila nájem? Copak on jí to doma neřekl?“

„Nejspíš ne. Netuším. Podrobnosti mi jaksí odmítl sdělit. V každém případě byl neoblomný. Prý mi peníze poslal zpátky a tím je to pro něj vyřešené.“

Paige chvíli přemýšlela. „Ta druhá osoba,“ pokračovala pak, „má také podepsanou smlouvu?“

„Nemám ponětí,“ odvětila Sloane nešťastně. „Je to nějak důležité?“

„Jo, to si piš, že je. Jestli jsi jediná, kdo smlouvu podepsal, je to tvoje. Pronajímatel nemůže jen tak změnit názor. Proto se tomu kusu papíru říká *smlouva*. Je závazná pro vás oba.“

„Něco takového jsem se mu snažila naznačit.“

„A co on?“

„Nic.“

„Jak nic?“ naléhala Paige netrpělivě.

„Řekl, že musí končit, a položil mi telefon.“

Paige se znovu na malý okamžik odmlčela. „Co teď budeš dělat?“

Sloane si promnula levý spánek. Začínala ji bolet hlava a nedařilo se jí racionálně uvažovat. Když si vzpomněla na Clydeův hrob a na nepřátelské pohledy Clydeových dětí, bylo jí do breku. Potřebovala by se vyplakat. Kdyby dala průchod slzám, nesnesitelný tlak v hlavě a na hrudi by se snad konečně uvolnil. Možná by v noci dokonce dokázala spát, což se jí v posledních dnech vůbec nedařilo. Jenomže pláč nepřicházel.

„Sloane?“ oslovila ji Paige. „Jsi tam?“

„Jo, jsem,“ zamumlala Sloane. „Na co ses ptala?“

„Co teď budeš dělat?“

„Nevím,“ přiznala Sloane. „Nemám nejmenší tušení. Tam, kde jsem bydlela dosud, zůstat nemůžu. Možná půjdu někam do hotelu.“

Než se rozhodnu, co dál.

„Mám lepší nápad,“ pronesla Paige. „Co kdyby ses nastěhovala ke mně?“

„Paige, já nevím –“

Paige ji nenechala domluvit. „Aspoň na nějaký čas, než se vy-
pořádáš s tím pronajímatelem. Nebo než si najdeš něco jiného.“

Tlak v hlavě Sloane zesílil. Nabídka Paige zněla na první po-
slech báječně. Byla laskavá a velkorysá a Sloane musela v duchu
uznat, že pár dní u nejlepší kamarádky z dětství by jí vytrhlo trn
z paty. Mělo to ale jeden háček, a to dost *podstatný* háček.

Sloane se vůči Paige cítila provinile.

Když dokončila střední školu a dala sbohem Millcreeku, ne-
rozloučila se. Odešla bez jediného slova. Nikomu nic neřekla,
včetně Paige. Jednoho dne se sbalila a zmizela, jako kdyby se po
ní slehla zem. Přerušila všechny vztahy s rodinou i přáteli a ne-
dala jim dokonce ani vědět, že je v pořádku.

Proto se jí zdálo trochu nepatřičné přijmout nabídku Paige
a nastěhovat se k ní, než si něco najde. Měla pocit, že si tolik
laskavosti snad ani nezaslouží.

Na druhé straně...

Sloane měla ke svému jednání důvody. Nemohla to udělat ji-
nak, než jak to udělala. Kdyby uspořádala velkolepý večírek na
rozloučenou, nemuselo by se jí podařit z Millcreeku utéct. Její
otec by použil všechny páky, které měl, aby ji udržel doma.

*A nakonec by mě zmanipuloval. Anebo by zmanipuloval někoho
ze svých známých, aby ze mě udělal nesvéprávného blázna, který
musí být pod dohledem.*

Tohle její otec vždycky uměl – mistrně manipulovat a tahat za nit-
ky tak, jak potřeboval. Uměl lidi dostat tam, kam chtěl. Když to nešlo
pomocí podlých úskoků, vytáhl další zbraně. Výhrůžky, zastrasová-
ní, vydírání a samozřejmě také peníze.

O ničem z toho nemohla Sloane nikomu povědět. Ani Paige
by ji nepochopila a snažila by se jí její krok rozmluvit. A Sloane
jí těžko mohla otevřeně říct o tom hrozivém podezření, které ve
svých osmnácti nebyla schopná přiznat naplno ani sama sobě.

Začalo v ní klíčit už v jejích pěti letech, ačkoli tehdy nemohla rozumět tomu, co se v ní i kolem ní odehrává. Podezření však dál rostlo, prohlubovalo se, až ji nakonec donutilo z Millcreeku utéct.

A teď se kvůli němu bude vracet zpátky...

„Haló, Sloane. Jsi tam?“

„Jo, jasně, že jsem,“ zamumlala Sloane.

„Tak proč nic neříkáš?“

„Přemýšlím o tvójí nabídce.“

„Nepřemýšlej a ber ji. Pokud to tedy s návratem domů myslíš vážně.“

„Tobě by to fakt nevadilo?“

„Kdyby mi to vadilo, tak bych ti to nenabízela,“ ujistila Paige Sloane.

„Určitě ti nebudu překážet?“

„Zlato, jsem přece rozvedená. Micah mi nechal *úplně* všechno, včetně celého domu. Místa je v něm dost.“

Při zmínce o Micahovi sevřela Sloane volant tak pevně, až jí zbělely klouby na prstech. Micah byl její slabinou. Nemohla si pomoci, ale pouhé vyslovení jeho jména v ní rozpoutalo bouři rozporuplných pocitů.

Na střední škole ho milovala k zbláznění. Stačilo, aby se na ni jenom podíval, aby se ocitl v její blízkosti, a hlava se jí zatočila závratí. Natož když ji vzal za ruku a začal ji líbat, nešikovně a trochu plaše, jak to jen chlapci v jeho věku dovedou. Jenomže pak Sloane utekla a Micah se za několik měsíců nato oženil s Paige.

Její kluk a její nejlepší kamarádka!

Takové klišé!

Když se o nich Sloane dozvěděla, pomyslela si, že to měla předpokládat. Mělo ji napadnout, že Paige po Micahovi vyjede. Vždycky se jí líbil. Odjakživa pro něj měla slabost a snažila se

s ním flirtovat. S Micahem ale flirtovaly skoro všechny holky na střední, a tak si Sloane nikdy nevšimla, že Paige v tom plave až po uši a že na ni celé roky žárčila.

Dokázala pochopit, co na Micahovi ostatní dívky, včetně Paige, viděly. Byl to ten typ kluka, který nemá žádnou chybu. Byl vysoký, urostlý, pohledný, inteligentní, měl charisma, průzračně modré oči, ten nejkrásnější úsměv na světě, a kromě školy vynikal také ve sportu. Na střední patřil k nejlepším hráčům fotbalu, ale když se to vezme kolem a kolem, šlo mu všechno, na co sáhl.

A mohl mít *každou* dívku, na kterou se podíval.

Vybral si Sloane. O žádnou jinou nejevil zájem. Rozhodně nejevil zájem o Paige. Sloane měla občas pocit, že ji ani pořádně nevnímá.

Tak co se mezi Micahem a Paige tak najednou změnilo, že si ji vzal a založil s ní rodinu? A co se v jejich manželství nakonec pokazilo?

Sloane cítila, jak v ní zahryzala zvědavost. Nemohla se však Paige na Micaha zeptat. Instinkt jí říkal, že tohle téma je pro obě až příliš citlivé.

Koneckonců, ona neměla právo jim cokoli vyčítat. Odešla bez rozloučení a nedala o sobě vědět. Co měli dělat jiného, než si žít své vlastní životy? I když ji i po deseti letech bolelo, jak rychle na ni Micah zapomněl, ona opustila jeho. Ne on ji.

Společná minulosti ale mezi ní, Paige a koneckonců i Micahem pořád ležela jako balvan.

„Můžu jít do hotelu,“ poznamenala proto nahlas Sloane. „Aspoň tobě a tvému synovi nenabourám soukromí.“

„Prosím tě, já budu šťastná, že u mě chvíli zůstaneš. A Trevor to bude brát jako velké dobrodružství. Je mu devět. Věř mi, bude nadšený.“

Sloane se sevřelo hrdlo. Kdyby z Millcreeku neodešla nebo kdyby vzala Micaha s sebou, možná by byl Trevor...

Zarazila se. Takhle nemělo smysl uvažovat.

Odešla. Sama. Bez Micaha.

Tečka.

„Vážně budu ráda, když půjdeš ke mně,“ uslyšela ve sluchátku Paigin hlas. „Stýskalo se mi po tobě. Tak už řekni *ano* a já ti pomalu začnu připravovat pokoj pro hosty.“

Možná, pomyslela si Sloane v duchu, to nakonec není zas až tak špatný nápad. Aspoň budeme mít příležitost pokusit se obnovit staré přátelství.

Kromě toho se Sloane hodilo mít vedle sebe někoho, koho zná. Její otec byl vždycky těžkým soupeřem a byla si jistá, že se na tom nic nezměnilo. Přes mnohé výhrady a částečné obavy, jak spolu s Paige budou vycházet, nakonec Sloane souhlasila.

„Fajn,“ vydechla. „Zůstanu u tebe, než si najdu nový podnájem.“

„No konečně. Bude to bezva, uvidíš. Trevor si z tebe hned udělá partáka.“

„Těším se, až ho poznám,“ řekla Sloane a myslela to vážně. Zároveň si uvědomovala, že setkání s Micahovým synem bude svým způsobem bolestné. Kdyby zůstala v Millcreeku...

„Je to milý kluk,“ dodala Paige s něhou v hlase. „Myslím, že se ti bude líbit.“

Sloane polkla. *Jak asi vypadá? Je podobný svému otci?*

Už brzy to zjistí.

„O tom nepochybuju,“ pronesla nahlas.

„Teď už mi jen pověz, kdy tě máme čekat.“

„Asi za deset dní. Budu si muset najmout nějaký sklad, kam si nechám odstěhovat věci, když mě pan Prinley tak vypekl. A chvíli mi potrvá cesta.“

„Letadlem jsi tu hned.“

„Pojedou autem.“

„Až do Texasu?“ vyjekla Paige udiveně. „To bude trvat celou věčnost.“

„Zas až tak nechvátám,“ zasmála se Sloane. „Během cesty si aspoň pročistím hlavu.“

„Je to pěkná dálka.“

„Když budu unavená, zastavím u nějakého motelu a odpočinu si. Zvládnou to.“

„Jestli ti to tak vyhovuje...“

„Vlastně už se na to docela těším,“ ujistila Sloane Paige vesele. „Až se budu blížit k Texasu, zavolám a dám ti vědět, jak na tom jsem.“

„Fajn. Budeme tě s Trevorem čekat.“

„Díky, Paige. Opravdu jsem ti vděčná. Moc si vážím toho, že mi pomáháš.“

„U mě jsi vždycky vítaná.“

„Těším se na tebe,“ dodala Sloane a chystala se ukončit hovor. Paige však měla na srdci ještě něco.

„Sloane?“ zeptala se váhavě.

„Ano?“

„Víš tvůj otec, že přijedeš?“

„Ještě ne.“

„Bude překvapený,“ podotkla Paige.

Jo, to bude, ušklíbla se Sloane v duchu. Pokud ovšem o mém příjezdu už dávno neví.

Otec byl vlivný a vysoce postavený muž. Coby starosta Millcreeku byl svým způsobem dokonce nejdůležitějším mužem ve městě. Měl kontakty, ale především – měl velmi dlouhé prsty. Vždycky to tak bylo. Sloane s ním sice nemluvila od osmnácti let, ale pochybovala, že by se otec změnil. Lidé jako on se nemění.

Jestliže si Guy Prinley spojil její jméno se jménem jejího otce, jaká byla pravděpodobnost, že si tuhle informaci nechal pro

sebe? *Žádná*, nebo téměř *žádná*. Tím si byla Sloane jistá. To by také mohlo vysvětlovat, proč Guy Prinley tak najednou vycouval ze smlouvy, kterou Sloane podepsala. Ed McBride mu naznačil – jinými slovy, dal mu to jasně najevo, ne-li přímo nařídil –, aby jeho dceru poslal ke všem čertům. A Guy Prinley to udělal.

„Paige, kdybys mého otce potkala, nezmiňuj se o mně,“ požádala Sloane nejlepší kamarádku nahlas.

„Budu mlčet jako hrob,“ slíbila Paige.

„Díky. Máš to u mě.“

„To nestojí za řeč. Hlavně ať už jsi tady.“

Sloane ukončila hovor a dlouze vydechla. Najednou si nebyla vůbec jistá, jestli si neukousla příliš velké sousto. Příčilo se jí podezírat otce z toho, že by jí překazil pronájem domu. Nemohla to však pustit z hlavy. Ed McBride měl v sobě vždycky něco temného, co ji děsilo. Jako kdyby mu chyběl cit.

Nebo svědomí.

KAPITOLA 2

Stěhovací firmě trvalo celkem dva týdny, než všechny Sloaniny věci připravila na odvoz a odvezla je do pronajatého skladu v Dallasu, který se nacházel přibližně hodinu a půl východně od Millcreeku. Stejně tak dlouho trvalo Sloane, než dorazila do rodného města.

Mohla to pochopitelně zvládnout mnohem dřív než stěhováci, protože na rozdíl od nich nebalila nábytek, ale jenom pár kufrů oblečení a dalších nezbytných věcí, a necestovala velkým nákladním vozem, nýbrž rychlým a pohodlným jaguarem. Jenomže ona to rychleji zvládnout *nechtěla*.

Kdo by se také hnal do jámy lvové?

Když se rozloučila se svým teď již bývalým domovem v Hamptons, který jí nezištně a velkoryse poskytl Clyde, a vydala se na cestu do Texasu, rozhodla se, že nebude spěchat. Nešlo ani tak o racionální rozhodnutí. Spíš měla pocit, jako kdyby ji něco chytilo za ruku a táhlo ji zpátky. Každou chvíli zastavovala, aby si odpočinula nebo aby se podívala na nějakou zajímavost, kterou jí nabízely ukazatele u cesty, a nikam se nehнала.

Zdržovala příjezd do Millcreeku, jak to jenom šlo, ačkoli si dobře uvědomovala, že nakonec se stejně bude muset postavit minulosti tváří v tvář. Musí zjistit, co se před třiadvaceti lety stalo.

Anebo se o to musím aspoň pokusit.

Stejně jako minulosti se bude muset postavit tváří v tvář také Edu McBrideovi. Svému otci.

Ed McBride měl oproti ní jednu výhodu. Měli ji rovněž všichni v Millcreeku, které kdysi znala. Věděli o ní víc, než věděla ona o nich. Sloane byla slavnou a velice úspěšnou modelkou, a tak bylo jen velmi nepravděpodobné, že by jim tato skutečnost unikla. *Obzvlášť* otci.

Sloane si byla jistá, že Ed moc dobře ví, čím se až doposud živila. Proboha, jak by to také mohl nevědět? Nejenže se objevila na obálce některého z prestižních módních a lifestylových časopisů tolikrát, že by to sama nespočítala, ale běžně se o ní psalo i na internetových stránkách společenských a bulvárních magazínů. Kdyby chtěl, mohl se s ní spojit. Ed McBride to ale za celou tu dlouhou dobu neudělal.

Měl na ni vztek. O tom Sloane ani na chvíli nepochybovala. Po jejím zmizení z Millcreeku se na ni lidé zcela jistě ptali – a on to musel nějak vysvětlovat. Sloane předpokládala, že právě tohle mu vadilo mnohem víc, než že se vytratila jako pára nad hrncem. Nabouralo to jeho pracně budovaný obrázek skvělého otce, který musel po útěku manželky sám vychovat dvě děti.

Sloane mockrát přemýšlela, co o ní asi lidem říkal. Nic hezkého to rozhodně nebylo. Nejspíš o ní rozhlašoval, že je úplně stejná, jako byla její matka – nespolehlivá, sobecká, nestálá a hlavně *nevděčná*. Takhle o Claře mluvil zcela běžně a před každým. I před Sloane. Proto Sloane věděla, že „být jako matka“ není v žádném případě nic pozitivního. Ne z pohledu jejího otce.

Nevěřila ale, že matka byla skutečně taková. Nikdy si to o ní nemyslela. A nevěřila ani tomu, že by Clara McBrideová jenom tak, zničehonic, opustila pětiletou holčičku, kterou milovala.

Když Sloane mýjela ceduli s názvem Millcreek, srdce se jí prudce sevřelo. Bezděky si vzpomněla na otázku a následnou

poznámku, kterou Paige pronesla, když spolu jen krátce po Clydeově pohřbu mluvily po telefonu.

Ví tvůj otec, že přijedeš?

Ještě ne.

Bude překvapený...

„Jo,“ zavrčela Sloane tiše. „Hlavně až zjistí, že jsem to nevzdala.“

Navigace ji dovedla k baseballovému hřišti, kde otec nejspíš stále ještě hrál za seniorský tým. Págin jednopodlažní cihlový dům s verandou, černými dveřmi a černými okenicemi se nacházel kousek za hřištěm.

Sloane zaparkovala u chodníku a vypnula motor. Nevystoupila hned. Zůstala sedět a nejistě se dívala ke vchodovým dveřím. Za chvíli bude Paige podávat večeři.

Sloane původně chtěla přijet až později. Myslela si, že bude lepší počkat, dokud Trevor neusne, aby si mohly s Paige nejprve promluvit mezi čtyřma očima. Její dávná kamarádka z dětství se však rozhodla uspořádat jí uvítací večeři už dnes a se vším všudy.

Tak do toho, přemlouvala se Sloane v duchu, ačkoli se jí z auta vůbec nechtělo.

Znovu se zadívala na dům s dokonale upravenou předzahrádkou. Na první pohled bylo vidět, že Paige si potrpí na pořádek a že si žije vcelku pohodlně. Než se s Micahem rozvedli, měli příjmy z jeho platu policisty a z Paigina butiku s oblečením a hračkami pro děti a potřebami do domácnosti. A jak Paige sama zmínila, Micah jí nechal po rozvodu *úplně* všechno – včetně domu a veškerého zařízení.

Sloane to vlastně nepřekvapovalo. Micah se už na střední škole choval zodpovědně, velkoryse a měl charakter. To se jí na něm ostatně kdysi tolik líbilo, když nepočítala jeho nádherně modré oči a ten nejúžasnější úsměv, jaký kdy spatřila.

Podle toho, co tvrdila Paige, Micah doufal, že se jednou stane šéfem místní policie. Sloane vůbec nepochybovala o tom, že se mu to podaří. Vždycky v něj věřila. Micah byl už jako dospívající mladík cílevědomý a pracovitý. Také patřil k nejchytřejším studentům ve třídě a měl odzbrojující smysl pro humor.

Bylo tak lehké ho milovat, pomyslela si s bodnutím v srdci. Všechny jsme ho milovaly.

On si vybral ji. A když utekla, našel útěchu u Paige a pořídil si s ní syna.

Sloane si všimla, že se za jedním z oken vedle vchodových dveří pohnula záclona. Už o ní věděli.

Vzala za klikku dveří a vystoupila z auta. Přestože měla celou cestu zapnutou klimatizaci, košilové puntíkové šaty se jí lepily na tělo a chodidla v bílých páskových sandálcích měla zpotená. Nebyla si jistá, nakolik za to může horké a dusné počasí, a nakolik nervozita. Teď už ale neměla jinou možnost než se zhluboka nadechnout a jít se seznámit se synem muže, kterého nikdy nepřestala milovat.

Sloane se natáhla pro kabelku a láhev vína pro Paige, zabouchla dveře a vykročila po udržovaném chodníčku k domu z červených cihel. Nedošla ani do půlky, když se na verandě objevila Paige a spěchala směrem k ní.

„Sloane!“ vykřikla hlasitě a téměř překvapeně, přestože spolu mluvily naposledy dnes ráno, když Sloane Paige informovala, kde je a v kolik hodin asi tak dorazí. „Jsem tak ráda, že jsi tady!“

Sloane proti své vůli pocítila prudkou vlnu nevole. Ne přímo k Paige, ale k tomu všemu, co se s jejím rodným městem pojilo. Zaplavily ji nepříjemné vzpomínky a bojovala s pokusem se otočit, nasednout do auta a utéct z Millcreeku podruhé.

Paige však už stála jen krok od ní. Před jejíma rozpraženými rukama nebylo kam utéct.

„Ahoj Paige,“ usmála se tedy Sloane a nechala se vtáhnout do náruče kamarádky.

„Vítej zpátky doma!“ vyhrkla Paige a na chvíli k sobě Sloane pevně přitiskla.

„Díky. Hlavně ti musím poděkovat za to, že mě u sebe necháš pár dní bydlet.“

„Ovšemže tě u sebe nechám bydlet,“ zazubila se Paige a vzala si od Sloane víno. „A nejen pár dní. Klidně tu zůstaň pár týdnů.“

„Tak dlouho tě obtěžovat nemůžu,“ řekla Sloane jemně, ale přesto rozhodně. „Hned zítra se začnu poohlížet po novém bydlení.“

„Jak to dopadlo s panem Prinleym?“ zadívala se na ni Paige tázavě.

„Vlastně nijak,“ musela přiznat Sloane.

„Trval na tom, že je smlouva neplatná? A řekl ti aspoň, komu dům pronajal?“

„Já už jsem mu podruhé nevolala.“

Paige zvedla překvapeně obočí. „Nechala jsi to plavat?“

„Jo, nechala,“ kývla Sloane.

„Proč?“

„Protože nevypadal, že by se nechal přesvědčit. Nemělo cenu to zkoušet. Byla by to jen ztráta času.“

A Sloane rozhodně nehodlala v Millcreeku ztrácet čas potyčkami s Guyem Prinleym. Kvůli tomu sem nepřijela.

„Chápu,“ pousmála se Paige.

„Stejně tu nejspíš nezůstanu navždy,“ poznamenala Sloane tiše, když vyšly po schodech na verandu.

Paige se k ní otočila. „Nevrátila ses natrvalo?“

Sloane zaváhala. „Jenom na nějaký čas,“ odpověděla po chvíli.

„No ovšem,“ roztáhla náhle Paige rty do širokého úsměvu. „Co by taky tak slavná modelka jako ty dělala v našem zapadákově, vid’?“

Sloane mlčela.

„Ale aspoň rok tu zůstaneš, ne?“ vyzvídala dál Paige. „Jinak by sis nehledala dům.“

„Možná.“

Až jak se věci budou vyvíjet.

Sloane se v Millcreeku nehodlala zdržovat ani o den déle, než to bude nezbytně nutné. Vrátila se, aby konečně zjistila, co se před třiatváceti lety stalo s matkou. Ne aby tu zůstala navždy. Pokud se totiž potvrdí její podezření, tak jako tak nebude moct zůstat.

Jak dlouho bude její pátrání trvat, nedokázala ani odhadnout. Věděla jen tolik, že to nebude jednoduché. Už kdysi se záhadu matčina zmizení snažila vyřešit, ale nezjistila vůbec nic – a to si krátce po příchodu do New Yorku dokonce najala soukromého detektiva, který měl s pátráním po pohřešovaných osobách zkušenosti. Ani on však nic nevypátral. Nenašel dokonce ani jednu jedinou stopu.

Jako kdyby se propadla do země, řekl.

A Sloane si byla skoro jistá, že je to pravda. Že se její matka – téměř doslova – propadla do země.

Dlouho uvažovala, jak bude postupovat dál. Když onemocněl Clyde a jeho dny se pomalu krátily, rozhodla se, že nastal ten správný čas, aby zkusila pátrat na vlastní pěst, a to přímo v Millcreeku. Měla v plánu si promluvit se všemi, kteří Claru znali a věděli o ní věci, jež Sloane otec nikdy nesdělil.

Ed McBride o své ženě vůbec mluvil pouze málo a velmi neochotně. Kdykoli se ho Sloane na matku zeptala, odsekl, že od nich utekla a že Sloane víc vědět nepotřebuje. Takhle jí to opakoval od jejich pěti let, kdy Sloane maminku viděla naposledy.

A takhle to pověděl *každému* v Millcreeku, včetně Sloanina bratra, sousedů, přátel a policie.

Až na Sloane mu to všichni věřili – anebo se tak aspoň tvářili, protože její otec byl vlivný, bohatý a měl dlouhé prsty. Nikdo si to nechtěl rozházet se starostou Edem McBridem.

Přesto byla rozhodnutá udělat všechno proto, aby zjistila, co se s Clarou McBrideovou stalo. Kdyby Clara skutečně odešla, jak Sloanin otec tvrdil, někde by musela žít. A kdyby někde žila, musely by k ní vést nějaké stopy – dokonce i v případě, že by si změnila jméno.

Jako malá se Sloane otce ptala pouze na to, kde je maminka a kdy se vrátí. Nikdy se ho ale nezeptala na ty divné, děsivé zvuky, které slyšela v noci před tříadvaceti lety, během níž Clara zmizela. Další den po ní už nebylo ani památky a od té doby ji Sloane znovu nespátřila. Na ty zvuky si ale pamatovala ještě dnes, ve svých osmadvaceti. Vkrádaly se jí do snů a někdy je kdesi vzadu v hlavě zaslechla i za bílého dne.

Před otcem se o nich nezmínila z jednoduchého důvodu. Ani o tom, co zahlédla ze schodů, když se rodiče dole v obývacím pokoji hádali. Bála se ho. Instinktivně cítila, že by se mu její otázky ani trochu nelíbily. A že by jí to mohl dát dost nevybíravě najevo – obzvlášť, pokud byl skutečně *tak* nebezpečný, jak si Sloane myslela, že by za určitých okolností být mohl.

O děsivých zvucích z té osudné noci nepověděla tehdy ani nikomu jinému, protože se jí na ně nikdo neptal. Policie ji nevyšlýchala. Koneckonců, bylo jí teprve pět let. I kdyby jim řekla, co slyšela, nevěřili by jí. Mysleli by si, že se jí něco zdálo nebo že slyšela, jak v kuchyni upadl hrnec na podlahu, a její dětská fantazie to zveličila.

Popravdě, Sloane vlastně nevěděla, co *přesně* slyšela. Nebyla si jistá, co ty zlověstné zvuky znamenaly. Věděla jen tolik, že něco nebylo v pořádku.

Kéž by se mohla opřít aspoň o staršího bratra Randyho. Kéž by byl tu noc doma a slyšel to samé, co ona. Třeba by jí to dokázal vysvětlit a Sloane by se nemusela dalších třiatdvacet let trápit. Jenomže Randy tu noc spal u kamaráda ze třídy a vrátil se až následující den.

Sloane o těch zvucích nepověděla nakonec ani jemu. Randy si byl s otcem velmi blízký a věřil jeho verzi, že matka utekla. Po pár letech se Sloane Randymu sice svěřila se svými pochybnostmi ohledně Claira zmizení, ale o zvucích mlčela.

Mlčela o děsivém chroptění i o nočních múrách, které ji přepadaly ve spánku a v nichž vídala otce, jak v odlehlém koutě zahrady kope hluboký hrob, a pak se vrací do domu, schody pod jeho těžkými kroky vržou, když po nich stoupá vzhůru, a jen o chvíli později schází znovu dolů, opatrně a pomalu a jeho kroky doprovází další divný zvuk, jako kdyby za sebou táhl pytel plný písku.

Žuch, žuch, žuch...

„... fajn, co říkáš?“ vyrušil ji ze vzpomínek hlas kamarádky Paige.

„C-cože?“ vykotala Sloane. „Promiň, prosím tě, trochu jsem se zamyslela.“

„To vidím,“ zazubila se Paige. „Vzpomínky, nemám pravdu? Aby ne, po tolika letech.“

Sloane se pousmála. „O čem jsi mluvila?“ předstírala dobrou náladu.

„Říkala jsem, že doufám, že zůstaneš co nejdéle,“ odpověděla Paige. „A že je fajn tě mít zase zpátky. Užijeme si to, co ty na to?“

„Jasně že jo.“

Sloane si tím ale najednou nebyla vůbec jistá. Měla nepříjemný pocit – z celého Millcreeku.

„Chyběla jsi mi, Sloane,“ dodala Paige.

„Ty mně taky, Paige.“

Paige vzala Sloane za ruce a pevně jí stiskla dlaně. „Bože můj, ty jsi tak krásná! Vždycky jsi byla nádherná, ale teď vypadáš snad ještě líp než ve škole. Vůbec se nedivím, že s tebou chtěly pracovat všechny módní značky a fotografové se mohli přetrhnout, aby tě dostali před své objektivy.“

„Přeháníš,“ zamumlala Sloane rozpačitě.

Byla zvyklá na lichotky. Každou chvíli jí někdo skládal komplimenty, ačkoli často to bylo jenom ze zjištěných důvodů. Přesto se je nikdy nenaučila přijímat se samozřejmostí, jako to uměly některé celebrity. Nikdy také nevyhledávala bulvár, natož skandály. Pracovala jako modelka, aby si vydělala peníze a zabezpečila se do budoucna. Ne proto, aby byla slavná.

„Vůbec nepřeháním,“ zavrtěla hlavou Paige. „Ani trochu. Většina žen by dala úplně *všechno* za to, jen aby vypadala jako ty. Včetně mě, samozřejmě. Pamatuješ si, co o nás říkala moje matka?“

Sloane se znovu pousmála. Samozřejmě že si na to pamatovala. Matka Paige si z nich občas utahovala, že vypadají jako z jiných galaxií. Sloane měřila něco málo přes sto osmdesát centimetrů, zatímco Paige se musela postavit na špičky, aby se přehoupla přes sto šedesát. Jinak měřila jen sto padesát sedm centimetrů. Sloane kolovala v žilách po Claře řecká krev. Zdělala po ní olivovou pleť, husté tmavé vlasy a jantarové oči, které ve slunci zářily jako tekuté zlato. Paige byla také hezká, ale zcela jiným způsobem. Měla písčité blondáté vlasy, modré oči a světlou pleť posetou sprškou pih.

Vlastně byla velmi hezká. A mohla si vzít tak vysoké podpatky, jak chtěla, a pořád nevypadala jako žirafa, zatímco Sloane čněla nad ostatními i bez podpatků. Na fotkách to vypadalo nádherně. Deseticentimetrové jehly nebo boty na klínku s hedvábnými stuhami, které se jí vinuly kolem štíhlých lýtek, prodlužovaly

její už tak dlouhé nohy a dodávaly fotce šmrnc. Ale ve skutečnosti byla až příliš nápadná.

Paige mohla upoutat pozornost, když se hezky nalíčila a oblékla, ale pokud chtěla zapadnout v davu, nic jí v tom nebránilo. Stačilo, aby si vzala mikinu s kapucí nebo něco nenápadného a měla tolik soukromí, kolik si přála. O něčem takovém si mohla Sloane nechat jenom zdát. Ta vyčnívala všude, kam přišla, dokonce i když se posadila. Kdyby si mohla vybrat, klidně by si deset čísel ubrala.

Na druhé straně... Musela uznat, že její výška a celkový vzhled měly něco do sebe. Přinejmenším byla teď finančně zabezpečená na mnoho a mnoho let. S dědictvím po Clydeovi až do konce života, pokud všechny peníze nevloží do nějaké bláznivé investice, což rozhodně neměla v úmyslu.

Paní Pattersonová však svoje škádlení nemyslela tak docela nevinně. Sloane měla vždycky dojem, že si Paigina matka přeje, aby její dcera vzbuzovala stejnou pozornost, jakou vzbuzovala Sloane. Dokonce se jí občas zdálo, jako kdyby na ni žárlila.

Jako kdyby na ni *obě* žárlily.

„Pamatuju,“ řekla nahlas. „Jiné galaxie, je to tak?“

„Doslova.“

Sloane se chtěla zeptat, jak se Paigina matka má, ale v tom samém okamžiku vykoukla z vchodových dveří střapatá hlava Trevora Evanse. Paige si chlapce všimla také a mávla na něj rukou.

„Pojď sem, Trevore. Chci ti někoho představit. Tohle je Sloane, jak jsem ti o ní říkala.“

Trevor vyšel váhavě na verandu a zvědavě se na Sloane zadíval.

Paige dodala: „Sloane a já se známe už od mateřské školky. Na základní škole i... na střední jsme byly nejlepší kamarádky.“

„Jako jsem já se Spauldingem?“ zeptal se Trevor. „Spaulding je můj nejlepší kamarád,“ poznamenal směrem ke Sloane, což jí vyvolalo úsměv na tváři.

„Jo, přesně tak,“ pohládila chlapce jeho matka po vlasech. „Se Sloane jsme taky chodily všude spolu. Než se Sloane odstěhovala z Millcreeku, byly jsme jako nerozlučná dvojčata.“

Ne tak docela, pomyslela si Sloane v duchu, ale nahlas samozřejmě nic neřekla.

Její a Paigino nerozlučné přátelství dostalo velkou trhlinu, když Sloane začala na střední škole chodit s Micahem Evansem, nejkrásnějším klukem z města. Od té doby už to mezi ní a Paige nikdy nebylo jako dřív. Spodní tóny v kamarádčině hlase, které Sloane před chvílí zaslechla, prozrazovaly, že si to uvědomují obě.

Je možné, že mi to má Paige dodneška za zlé? blesklo Sloane hlavou. Opravdu mi vyčítá, že dal Micah tehdy přednost mně, a ne jí?

To je nesmysl. Vždyť nakonec Paige Micaha uhnala, má s ním devítiletého syna a až donedávna spolu všichni žili v tomhle domě. Proč by ji mělo trápit, že spolu Sloane a Micah na střední chodili?

Trevor k ní zvedl hlavu a usmál se. „Páni,“ pronesl skoro obdivně. „Vy jste ale vysoká.“

Sloane se také usmála. Podobně reagovala většina lidí. Její výška se prostě nedala přehlédnout. Trevor ale rovněž nebyl zrovna malý, právě naopak. Byl vysoký po svém otci a zdědil po něm i nádherně modré oči a okouzlující úsměv.

„To samé bych mohla říct já o tobě,“ mrkla na něj Sloane. „Na devět let jsi hodně vytáhlý.“

„Je nejvyšší ze třídy,“ poznamenala Paige.

„Jsem po tátovi,“ zdůraznil Trevor pyšně. „Ten je ještě vyšší než vy. Měří sto devadesát šest centů.“

Sloane kývla. „To máš pravdu. Tvůj táta je ještě vyšší než já.“

O celých čtrnáct centimetrů. Micah byl jediný muž, se kterým si mohla vzít podpatky a pořád ji převyšoval.

„Máma říkala,“ pokračoval Trevor, „že jste s tátou chodili všichni na stejnou školu.“

„Je to tak.“

„Byli jste kamarádi?“ vyzvídál dál Trevor.

Sloane cítila, jak se jí sevřelo srdce náhlou bolestí. Musela se hodně snažit, aby udržela úsměv na tváři a nedala na sobě nic znát. Než stačila odpovědět, vzala si slovo Paige.

„Na střední jsme měli fajn partu,“ řekla vyhýbavě a Sloane znovu zaslechla spodní podtóny v jejím hlase, které jí nebyly ani trochu příjemné.

Trevor se otočil na matku. „Bezva!“ vyhrkl dychtivě. „Tak to můžeme zavolat tátovi, aby přišel na večeři.“

Paige si odkašlala. „Dneska ne, zlato,“ odmítla synův návrh. „Stejně určitě nemá čas.“

„Má čas. Zrovna se chystá z práce. Před chvílí jsem si s ním telefonoval. Můžu mu zavolat, aby přišel?“

„Dneska ne, Trevore.“

„Proč ne? Určitě bude rád, že –“

Paige ho nenechala domluvit. „Možná jindy,“ přerušila ho a nasměrovala ho k domu. „Dneska chci mít Sloane jenom pro sebe.“

„Ale –“

„Dost řečí,“ skočila Trevorovi Paige znovu do řeči. „Jde se jíst. Udělala jsem kuřecí enchiladas,“ poznamenala ke Sloane cestou do kuchyně, která byla spojená s jídelnou a obývacím pokojem. „Měla jsem chuť na dobrou margaritu a mexické jídlo se mi k ní zdálo ideální. Samozřejmě mám dost margarity pro nás obě,“ zašeptala Sloane spiklenecky do ucha.

„To si nechám líbit,“ usmála se Sloane. „Jak margaritu, tak kuřecí enchiladas. V New Yorku je těžké narazit na tak dobré mexické jídlo, jako umíme tady v Texasu.“

„To bych řekla,“ pronesla Paige. V kuchyni nalila margaritu do dvou sklenek a jednu podala Sloane. „Na co si přijijeme?“ zeptala se.

„Na zdraví?“ navrhl Sloane.

„Na staré dobré časy. Doufám, že bude zase všechno jako dřív.“

Sloane se napila margarity. Byla dobrá, ale hodně silná. Paige tequilou rozhodně nešetřila. Když si v koktejlu smočila rty podruhé, hlavou jí blesklo, co její kamarádka myslela slovy – *doufám, že bude zase všechno jako dřív*. Mluvila o jejich přátelství? Nebo o svém manželství s Micahem?

Co se mezi těmi dvěma asi stalo, že spolu nedokázali žít dál?

„Máš to tady krásné, Paige,“ rozhodla se Sloane raději změnit téma. Kuchyně vyvedená v bílé se jí skutečně líbila. Působila svěže, vzdušně a čistě.

„Díky,“ řekla Paige a naznačila rukou Sloane i Trevorovi, aby se posadili ke stolu. „Tohle místo je fajn. Trevor to odtud má kousek do školy i na baseball.“

„Tak ty hraješ baseball?“ obrátila se Sloane na Trevora.

„Jo. Jsem nadhazovač.“

„A fotbal už jsi také zkoušel? Nebo se do něj pustíš, až budeš starší?“

Ptala se proto, že Micah býval na střední škole nejlepším hráčem amerického fotbalu. Jeden čas dokonce uvažoval o profesionální kariéře, ale zjevně si to rozmyslel.

„Pár kluků ze třídy už fotbal hraje, ale mně ho máma nechce dovolit.“

„Baseball je lepší,“ vložila se mezi ně Paige. „Nejsou v něm tak častá zranění hlavy,“ dodala, když viděla, jak Trevor protáhl obličej.

„Kdybych měla syna, asi bych uvažovala stejně,“ souhlasila Sloane s Paige. Zároveň si uvědomovala, že fotbal je velmi důležitou součástí života v Millcreeku. Až půjde Trevor na střední a všichni jeho kamarádi a spolužáci budou mluvit jenom o fotbale, mohl by se cítit vyloučený z kolektivu. Napadlo ji, co si o tom asi myslí Micah coby bývalý kapitán středoškolského fotbalového týmu.

„Tvůj táta taky dává přednost baseballu?“ zeptala se Sloane po krátkém zaváhání chlapce.

„Ne tak docela,“ odpověděla za syna Paige.

„Táta říká, že bych se měl rozhodnout sám,“ sdělil Trevor důležitě Sloane. „A já si to myslím taky.“

„Až na to, že nejsi dost starý na takové rozhodnutí,“ podívala se na něj Paige.

„Mami! Každý hraje fotbal.“

„Ne každý ale vyvázne bez vážného zranění.“

„Táta nikdy vážně zraněný nebyl.“

„Táta měl štěstí.“

„Já jsem po něm.“

„Štěstí není dědičné, zlato.“

„Dával bych na sebe pozor,“ zamumlal Trevor.

„Fajn. Můžeš začít tím, že si půjdeš umýt ruce,“ pobídla ho Paige. Když se Trevor odlouдал do koupelny, tiše si povzdychla. „Rodičovství,“ ušklíbla se. „Povím ti, že někdy je to pěkně náročné.“

„To věřím,“ pokývla Sloane na souhlas. „Stýká se Trevor se svými prarodiči?“ zeptala se, zatímco pomáhala Paige prostřít.

„Díkybohu dost často. Má je moc rád a oni zase jeho. Máme štěstí, že moji i Micahovi rodiči žijí nedaleko, takže můžou

chodit na jeho narozeninové oslavy, baseballové zápasy a školní hry. A když potřebuju pomoct s hlídáním, mám se na koho obrátit. Aspoň že v tomhle ohledu si nemám nač stěžovat.“

A v jakém ano? blesklo Sloane hlavou.

Paige nejspíš mluvila o Micahovi a o rozvodu, ale Sloane by se jí na to nezeptala, ani kdyby se nevrátil Trevor z koupelny. Téma „Micah“ bylo až *příliš* citlivé.

Večere proběhla v příjemné atmosféře. V devět večer měl Trevor večerku a Sloane a Paige se přesunuly na verandu i se džbánem s čerstvě umixovanou margaritou a dvěma sklenkami. Zpočátku klábosily jen o neutrálních věcech a vzpomínaly pouze na to příjemné.

Sloane se dozvěděla, že otec Paige stále ještě vlastní pivovar, že její matka je teď členkou školní rady a že se starší sestra Yolanda rozvedla a vrátila zpátky do Millcreeku. Yolanda byla o čtrnáct let starší než Paige, a když jí bylo osmnáct, odstěhovala se s manželem do Kalifornie, takže až doposud neměly možnost se s Paige nějak blíže poznat. Paige si pochvalovala, že se spolu pomalu začínají sblížovat a stávají se z nich skutečné sestry.

Sloane byla ráda, že skoro všechen hovor obstarává Paige. Nechtělo se jí mluvit o sobě, ani o důvodech svého návratu do Millcreeku. Na to bude času ještě víc než dost. Rovněž Micahovi se celý večer úspěšně vyhýbaly. Teprve když Sloane položila prázdnou sklenku na stolek a prohlásila, že už je opravdu unavená a půjde spát, vytáhla Paige svého bývalého manžela na světlo. Vypité koktejly jí zjevně uvolnily jazyk a připravily o zábrany.

„Bude *hodně* překvapený, že jsi zpátky,“ prohlásila ve chvíli, kdy se Sloane chtěla zvednout z proutěného křesla. Hlas měla napjatý a oči upírala kamsi do tmy.

Sloane okamžitě pochopila, koho má Paige na mysli. Toužila po teplé posteli, ale zůstala sedět a nalila si další kapku margarity.

„Neřekla jsi mu, že přijedu?“ zeptala se tiše.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Paige. „Požádala jsi mě přece, abych to nedělala.“

„T-to jsi hodná,“ zamumlala Sloane, protože ji nic lepšího nenapadlo.

„Abych byla upřímná, bála jsem se s ním o tom mluvit.“

„Proč?“

„Měla jsem strach, že toho uvidím až *moc*. Že se mu na tváři zas objeví ten starý výraz, který se mu tam usadil, kdykoli jsi vešla do místnosti.“

Přestože seděly venku na verandě a vzduch byl příjemný, Sloane měla pocit, že nemůže pořádně dýchat. Náhlý nával horka způsobil, že se jí zamotala hlava. Byla ráda, že sedí, protože kdyby teď vstala, nejspíš by upadla.

Celý večer se snažila vyhýbat vzpomínkám. Kdykoli se jí před očima zjevil Micah, rychle jeho obraz nahradila něčím jiným. Minulost ji však dohnala a už si nemohla dál namlouvat, že na něj zapomněla nebo že jí na něm nezáleží. Nebyla to pravda.

Záleželo jí na něm. Vždycky jí na něm záleželo. To byl také důvod, proč jí nevyšel žádný z pozdějších vztahů. Nikdo Micaha nedokázal nahradit. Nikdo z jejích ex se její první lásce ani nepřiblížil.

Dodneška si pamatovala na pohled v jeho očích, když se chystal k polibku. Pořád cítila jeho měkké rty, jeho vůni, štiplavou a intenzivní, protože se ještě nestačil osprchovat po fotbalovém tréninku. Slyšela jeho ochraptělý hlas, kterým jí šeptal do ucha, že ji miluje...

„Jenom tě zahlédl,“ dodala Paige s úšklebkem, „a hned celý roztál.“

„Je to už deset let, Paige,“ namítla Sloane stíněně. „Možná bude překvapený, ale určitě nebude mít radost. Ne po tom, co jsem mu udělala. Nejspíš mě nenávidí.“